

Efter danske traditioner for affattelse af love angives det normalt i selve lovteksten, hvilken minister der skal administrere den pågældende lov, uden at lovgivningsmagten i øvrigt har knyttet bestemte forudsætninger om den fremtidige ordning til en sådan bestemmelse.

En sådan bestemmelse i en lov om, at et nærmere angivet forvaltningsområde skal administreres af en bestemt minister, er ikke ugyldig, idet loven er stadfæstet af dronningen. Det følger som anført ovenfor imidlertid af bestemmelsen i grundlovens § 14, at lovens bestemmelse herom altid kan ændres ved kgl. resolution.

Fremsættelsen og gennemførelsen af et lovforslag, hvori det udtrykkeligt bestemmes, at et bestemt forretningsområde skal fratages

en bestemt minister og henlægges til en anden minister, griber således ikke i sig selv ind i den retlige kompetence, der efter grundlovens § 14, 2. pkt., er tillagt kongen (regeringen), idet udnyttelsen af denne kompetence vil fortrænge den pågældende lovbestemmelse.

Gennemførelsen af et lovforslag af denne karakter, som en regering ikke kan tilslutte sig, vil imidlertid næppe være i overensstemmelse med dansk parlamentarisk tradition, hvorefter folketinget – bortset fra den forfatningshjemlede adgang til at udtale mistillid til en minister (regeringen) – afholder sig fra at gribe ind i den til enhver tid værende regeringsleders ret til at sammensætte sin regering og fordele forretningerne blandt ministrene.